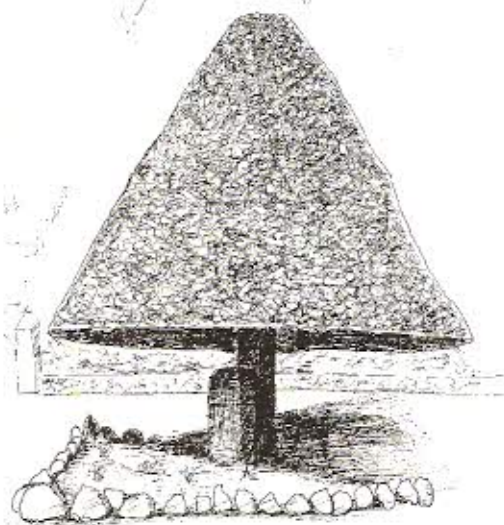

KirkeBladet

Nr. 2 • April/Maj/Juni 2002 • 14. årgang

Skellerup og Ellinge sogne

Nyt udseende

Læserne har sikkert bemærket, at KirkeBladet har fået »en ansigtsløftning«.

For at tilkendegive, at bladet også er et sogneblad, har vi ønsket at vise vore to lokale kendingsmærker – Degnens Høj og Byststævnetræet – på forsiden. Kunstneren bag de to fine tuschtegninger er lærer Per Skovgaard, Skellerup skole. Menighedsrådene siger hermed TAK til Per for det smukke resultat.

Red.

Når synet svigter...

Fra udgivelsen af dette nummer af KirkeBladet vil vi tilbyde bladet indlæst på bånd. Vi opfordrer derfor KirkeBladets læsere til at tilkendegive om de evt. måtte ønske et bånd tilsendt.

Hvis man som læser af bladet har kendskab til såvel ældre som yngre svagtseende, der kunne have glæde af dette tilbud, beder vi jer om at nævne det for de pågældende.

En opringning til KirkeBladets redaktion vil være tilstrækkelig til at man fremover vil modtage et lille kassettebånd med posten sammen med det trykte blad.

Båndet skal ikke returneres.

Vi håber bladets læsere vil hjælpe os med at udbrede kendskabet til dette tilbud.

Solveig Kongsmark lægger stemme til oplæsningen.

Vi glæder os til at høre fra jer.

Lone Wellner Jensen 6535 1118

Inger Kildegaard 6595 1105

Solveig Kongsmark 6536 1220

Prædiken til påskedag

Af

Lone Wellner Jensen

Hvis man skal høre påskeevangeliet, så er det med hjertet og ikke med forstanden. Det er dem, der græder, der hører dette her, ikke de leende. Betingelsen for at høre og forstå er sorgen. Julens glæde er barnets, påskens glæde er den gamles. Den, der har prøvet at miste. Påskeevangeliet er ikke det funklende nye, ikke besiddelsens glæde, det er glæden ved at få igen, ved at mærke kræfterne komme efter sygdommen.

Man kan ikke opleve påske, hvis man ikke kender skylden. Skylden og døden er i familie – de er tvillinger med navnet: uafvendeligt. Du kan intet gøre. Du prøver – men det lader sig ikke gøre at få øjeblikket tilbage. Vi siger: Jeg vil ikke skylde nogen noget, men sådan er det jo ikke at leve. At leve er at komme til at skylde. Man kan ikke leve uden at skylde. Mellem forældre og børn er skylden allerede – vi skylder andre livet, og skylden kan bruges og forvandle kærlighed til had.

Vi lærer skylden at kende hos Adam og Eva. De ønsker ikke at skylde Gud deres liv. De ønsker sig at være Gud lig, ikke at skylde Ham. De kommer til at se Edens Have, til at se alt det gode, der omgiver dem, med skyldens fortegn. Skyldigheden, tanken om at skylde forvandler godt til ondt. De vil ud af deres skyld, være Gud lig til at kende godt og ondt, blive kvit. »Er vi så kvit«, siger vi til hinanden, når vi har betalt, hvad vi skylder. Vi vil lige sikre os. Er vi nu lige igen? Men

Adam og Eva kom ikke ud af skylden, de begravede sig i den. De sørgede over deres overmod. De forstod, at et menneske aldrig i livet bliver kvit.

Påskens budskab kan kun tros af skyldnere. Det er et budskab til os om, at Gud har set vores skyld og dens tyngde, og hvordan den skaber kærlighed til had, og nu har Han gjort os kvit. Guds søn har betalt – for os. Dagens glæde er den glæde, som skyldneren føler, når han har betalt, når gælden står i nul. En mand, der én gang i sit liv, har lånt mange penge og slidt og slæbt for at betale tilbage, han ved, hvordan det føles, når gælden er indfriet. En lettelse, en frihed, som løfter fra jorden.

Det magter vi ikke, når det er den store skyld, livets skyld vi taler om, men i påsken får vi friheden som gave. Gud gav sin søns liv, for at vi kan blive kvit og føle den gældfries lethed. Graven – skyldens rum er tomt. Opstandelsen er gaven til den tyngede, gaven til den, der troede – at livet måtte gå med at betale.

Opstandelsen kan ikke opfattes med forstanden. Opstandelsen vil altid være et kors for tanken. Den kan ikke leve i intellektet. Det er ikke en fejl, at vi ikke kan forstå det, der forkyndes i dag. Det er uforståeligt for hver levende. På trods af det – er det en glæde for hver den, der har mistet. Det er en glæde for den, der skal dø. For hjertet er opstandelsen billeder af de døde, der lever, det er billeder af genfundne kærlighed, billeder af lys, der ikke kaster

skygge, af ensomhed, der opløses i nærhed. Opstandelsen sætter sig i os som billeder – Gud har givet os lov at have. Et sted i sin dagbog fortæller en mand, som sidder ved sin kones dødsleje, at hun – da døden nærmer sig – smiler, men som han skriver: hun smilede, men ikke til mig. Sådan er påskebudskabets glæde. Gud har forløst sit menneske.

Opstandelsen forkyndes for hjertet – som frihed for skylden og billeder af det liv, som den døende smiler til.

Glædelig påske.

Amen

Besøg i Armenien

Som KFUM-spejder har jeg været så heldig at få lov til at være med i en projektgruppe, der skulle arbejde med det armenske pigespejderkorps' optagelse i verdensbeværelsen. I den anledning var jeg sammen med to spejderkolleger i Georgien i påsken 2001 og i Armenien i februar i år. Målet er at få det armenske pigespejderkorps uddannet til at være ledere og til at lave deres eget program, afspejlende det armenske samfund, og en samhørighed med verdensforbundet WAGGS (World Association of Girl Guides and Girl Scouts). Armenien grænser op til Georgien, Tyrkiet, Aserbajdsja og Iran. Yerevan – hovedstaden – ligger på den tyrkiske grænse.

Vi tre KFUM-spejdere drog af sted mod Yerevan torsdag den 14. februar. I København måtte vi udøve en større charmeoffensiv for at få lov til at have en overvægt i bagagen på 18 kg. Med i bagagen havde vi tasker, spejder T-shirts, bøger, papir m.m. Efter fem timers mellemlanding i Wien og 3½ times flyvning fra Wien til Yerevan landede vi godt udkørte fredag morgen kl. 5,20.

Vi blev så kørt en tur gennem byen for lige at se nogle af bygningsværkerne og ikke mindst de store pladser, hvor der tidligere har stået fantastiske statuer af store sovjetiske ledere. Selve lederkursen skulle holdes ca. en times kørsel uden for Yerevan i sydlig retning, ned mod den tyrkiske grænse, og rimelig tæt på Noahs bjerg, Ararat.

Det meste af landet ligger i 1500 m højde, og det kursussted, vi skulle opholde os på de næste tre dage, lå i 2000 m højde. Udsigten fra vore vinduer var, når solen skinnede, meget flot – bjerge med masser af sne. Så vi derimod til den

anden side, var det meget gråt. På bagsiden af kursuscentret lå en halvfærdig bygning, og ved bygningen stod en stor rusten kran. Det så ud som om byggeriet var stoppet for flere år siden, måske da Armenien blev selvstændigt. Armenien blev et selvstændigt land i 1991 efter at have hørt under Sovjetunionen fra 1920. Armenien er et kristent land, omkranset af en del muslimske lande. Den armenske kirke er verdens ældste nationale kristne kirke, som kan dateres tilbage til ca. år 300. Den armenske apostolske kirke orienterede sig fra ca. år 500 mod kirkerne i Egypten, Syrien og Etiopien. Kirken har ca. 7. mill. tilhængere, hvoraf størstedelen i dag lever uden for Armenien. Kirken spillede som i mange andre sovjetrepublikker en stor rolle i løsrivelsen, men 70 års styre med forbud mod religion har naturligvis præget landet og de almindelige borgeres tilknytning til kirken er ikke så stærk længere. Til trods for vores tur gennem Yerevan by, så vi kun ganske få kirker i landskabet. Når vi spurgte de kvinder, vi arbejdede med, om religionen, syntes det ikke at være noget de prioriterede særligt højt i deres tilværelse.

Efter løsrivelsen fra Sovjetunionen var der ca. 3 mill. indbyggere i Armenien. Man regner nu med, at der er ca. 1½ mill. tilbage, hvoraf de fleste er kvinder. Ifølge vore venner fra det armenske pigespejderkorps er der i dag ca. 17 kvinder for hver mand. Mændene rejser f.eks. til Moskva for at arbejde, eller de flygter til Vesteuropa for at finde lykken og arbejde. Fattigdommen er stor i landet, og det vil tage generationer at få landet på fode igen. Korruption er meget udbredt. Vejene er hullede, bygninger er halvfærdige

og arbejdsløsheden enorm. Som en vild kontrast til al denne fattigdom var det chokerende at se, at der var store flotte Hilton-hoteller inde i Yerevan, og på de store indfaldsveje var der smarte, store og skinnende benzinstationer.

Desværre kunne vi kun, p.g.a. vores arbejde, opholde os i Armenien i en for-

længet weekend, så vi har ikke set så meget af landet, men med samtaler med det armenske pigespejderkops har vi fået et mere nuanceret idtryk af landet og kan se, at der skal gøres en stor indsats for dette lille land, som er på størrelse med Jylland.

Susanne Skov Nielsen, Skellerup

Kirkegang på Jamaica

Søndag d. 15. februar var der aften-gudstjeneste i Skellerup kirke. Efter gudstjenesten samledes en snes kirkegængere til aftenkaffe i konfirmandstuen.. Michael Gordon fra Jamaica fortalte om det kirkelige liv på Jamaica. Her følger et kort resumé af Michaels fortælling.

Kirkegangen på Jamaica er meget anderledes end i Danmark.

Det skyldes Jamaicas historiske og sociale tilstand, som påvirker en stor del af de 2,5 millioner jamaicanere.

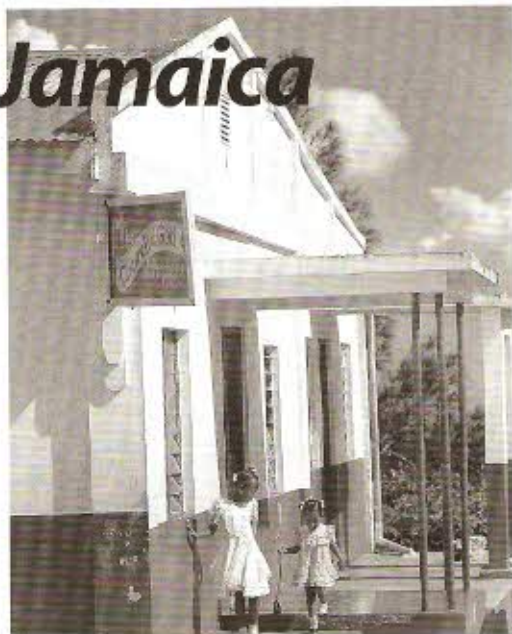
Religionshistorien starter for omkring 570 år siden, da Spanien besatte Jamaica og introducerede katolicismen for beboerne. Senere kom englænderne og forsøgte at gøre indbyggerne på Jamaica til metodister og anglikanere. Da de indførte slaveri med slaver fra Afrika, startede en farverig religiøs bevægelse med alle mulige religioner med hver sin kirke. Det er forklaringen på at Jamaica har flest kirker pr. indbygger.

Det sociale liv på Jamaica er meget enkelt.

Hvis man har penge, har man det godt. Hvis ikke, er man nødt til at have en stærk tro på Gud.

Derfor bor Gud på Jamaica og passer godt på os.

Jeg er opvokset i den baptistiske tro.

Når man går i kirke, tager man sit fine tøj på.

Vores tro er ikke meget forskellig fra jeres. Vi synger mange af de samme salmer – bare med lidt mere fut i, vores kirkegang ligner også jeres, bortset fra at prædikenen varer to timer og præsten skælder mere ud.

Den væsentligste forskel ligger nok i, at der sker noget i kirken hver dag og der er aften-gudstjeneste hver søndag – og der er altid mange mennesker i kirke.

Det er vigtigt at pointere at det er lige meget, hvor du kommer fra, det er lige meget hvordan du har det med din Gud: **Hans kærlighed til dig er den samme ! God is Good.**

Hilsen fra Michael

Konfirmander

Ellinge kirke

den 7. april

Jesper Andersen,

Bækstrup Mark 2

Peder René Berg,

Kildemøllevej 26

Tommy Bo Larsson,

Toftegårdsvej 8

Rune Lind Pedersen,

Ellingevej 55

Thomas Pedersen,

Gl. Byvej 1

Skellerup kirke

den 14. april

Pernille Frisch Andreasen,

Lervadparken 41

Christina Bæk Caspersen,

Hovmarken 34

Kristian Kildeberg Hansen,

Vendegyden 1

Helene Schultz Holm,

Hindemaevej 69

Jeanette Camilla Jacobsen,

Rønningevej 15

Ditte Jensen,

Hovmarken 22

Lars Rønning Rasmussen,

Højbjergvej 3

Michel Søstrup

Rasmussen, Skovhavevej 6

Konfirmand- turen til København

I år var konfirmanderne på tur til København i februar. Der var planlagt en masse, vi skulle. Vi skulle blandt andet lære noget om København og om nogle af kirkerne i København, og vi skulle til gudstjeneste om søndagen.

Da vi var kommet til Hovedbanegården med toget, gik vi til Hotel Jørgensen, hvor vi skulle bo. Der fik vi vore værelser. Så gik vi ud i byen, først til Kongens Have. Der spiste vi vores mad, og så gik vi til Rosenborg slot. Det var meget flot. Vi var nede og se kronjuvelerne. De ligger nede i kælderen.

Vi var på strøgtur og på pizzabar. Om aftenen var vi i biografen. Der så vi Ringenes Herre.

Om lørdagen var vi inde og se Domkirken. Den var stor og fin. Vi gik hen til Amalienborg, hvor dronningen bor. Der var herreflot.

Vi var også inde på Nationalmuseet og se en udstilling, der handlede om, hvad der skete fra enevælden til år 2000.

Den aften så vi Askepop inde i Tivoli. Den var rigtig god, den kunne godt få ti stjerner ud af ti mulige, synes vi.

Søndagen startede med en strøgtur, der endte ved Holmens kirke. Det var der, dronningen blev gift for mange år siden. Den er meget flot, især indeni. Vi var til gudstjeneste, hvor præsten prædikede meget, meget, meget længe.

Så skulle vi med toget til Nyborg og hjem til Skellerup og Ellinge igen. Det var en god tur.

7. klasse, Skellerup skole

Restaurering af vinduer i præstegården

For to år siden – i 1999 – fik vi repareret vinduerne i præstegårdens vestside, og i 2001 fik de øvrige vinduer i østsiden og gavlvinduerne en omgang, ialt er 44 vinduer blevet repareret.

Et vindue i kælderen mod vest var dog så dårligt, at det må erstattes af et nyt. Vinduerne er lige så gamle som præstegården, der blev bygget i 1836.

Trods god pasning igennem de mange år, så trængte de til en kærlig hånd fra tømrerens side, førend maleren kunne tage over.

Når I ser billederne, får I indtryk af deres tilstand.

Frans Rasmussen

Regnskab for år 2001 vedrørende sognenes adoptivbørn i Afrika og Sydamerika

Saldo 1. januar 2001	14.427,50
Indbetalt til Børnefonden	4.440,00
Porto	60,00
Solgt håndarbejde	1.670,00
Solgt håndarbejde	2.693,50
Renter	341,00
Indbetalt til Børnefonden	4.270,00
Gaver	500,00
Saldo pr. 1. februar 2002	9.862,00

Rapport om Chantales liv

Kære sponsor

Hermed sender vi jer den årlige rapport om jeres sponsorbarn.

Vi håber, denne information kan vise jer fremgang, som skyldes jeres hjælp. Med denne rapport vil vi prøve at forbedre jeres viden omkring jeres sponsorbarn. Chantale er en herlig lille pige, der vokser op og har et godt helbred. Efter skoledagen leger hun med sine kammerater, og de leger mange lege. Deres favoritleg er, at de forestiller at lave mad i tomme konservesdåser som gryder, og ingredi-

enserne er forskellige ting som mudder, sand og græs.

Ved aftenstid leger de gemmeleg og lytter til historier fortalt af ældre mennesker i familien.

Chantale er nu klar til at begynde i 2. klasse. Hendes far er sommetider syg, men har det bedre nu.

Der er blevet foretaget forbedringer af ti familiers toiletforhold. To vandtanke er bygget i børnenes skole, så de har rent vand. Skolebygning med tre klasser er bygget til grundskolen.

Der dyrkes i stigende grad soyabønner i dette område.

